

## KAPITOLA 20

Elizabeth onemocněla. Trhaně dýchá a po zrudlém obličejí jí stékají kapičky potu.

„Musíš se posadit,“ řeknu. „Já tu kaši zvládnu sama.“ Ona ale jen potřese hlavou a dál míchá velkou dřevěnou vařečkou ovesné vločky a mléko od našich krav. Břicho s dítětem má tak velké, že ho musí opírat o sporák.

Linda jí jemně sebere vařečku z rukou. „Povím to Papovi S. Přinutí tě odpočinout si.“

Vidím, jak mezi nimi klíčí kořeny přátelství. Elizabeth se pokusí usmát, ale řekla bych, že má opravdu velké bolesti. Je pro mě těžké vidět ji takhle a moc si přeju, abych jí nějak dokázala ulevit.

„Jsem v pořádku. Je to jen nepohodlné, to je vše,“ snaží se nás přesvědčit. Ale mýlí se. Potřebuje si odpočinout.

Snídáme v domě a do oken buší déšť. Přemítám o tom, jak se dny mění, když vtom Elizabeth zbledne. Pevně zavře oči a sevře prsty kolem lžice, až jí zbělají klouby na rukou.

Linda jí něco pošeptá, ale Elizabeth zavrtí hlavou. U stolu se rozhostí ticho a dosáhne až k Papovi S, ale on pokračuje v jídle a dál nabírá jídlo do úst. Copak si nevšiml, jak Elizabeth trpí? Mám nutkání ho na to upozornit, ale nikdy jsem takovým způsobem s Papou S nemluvila. Pohlédnu na Jacka. Přestal jíst a já vím, že chce něco udělat. Nakonec je to právě Linda, která vstane jako první.

„Vezmu Elizabeth nahoru. Není jí dobře,“ oznámí. Všichni vidíme, že mají v miskách jídlo. Nesmějí ho tu nechat.

Papa S odloží lžici. Hledí na Lindu, jako by jí chtěl něco říct. Jeho rty ale zůstanou zavřené. Chlad v jeho očích mi zabrání v pohybu. Linda si toho ale nevšimne a pomáhá Elizabeth na nohy.

Kate vyskočí a pomáhá Elizabeth z druhé strany. Položí si Elizabethinu ruku kolem ramen a společně vycházejí z místnosti. Nezavřou za sebou dveře a tak je slyšíme, jak pomalu a nemotorně procházejí chodbou a vystupují po schodech nahoru.

Na stole zůstaly tři misky s horkou kaší.

Neodvažuju se pohlédnout na Papu S. Jeho hněvu ale nerozumím. Oni tu kaši nenechaly stát pro nic za nic, Elizabeth je přece nemocná.

Vůbec se mi nelíbí, jak jí zbělal obličej. Nejraději bych vyběhla z jídelny a byla s ní, ale nevole Papy S, která se nad námi vznáší, mě nutí držet se zpátky.

Zbytek snídaně sníme v naprostém tichu. Papa S dojí kaši a dopije poslední kapku vody. Postaví se, ale je vidět, že hněv ho neopustil. Je vrytý do tvrdých čar v jeho tváři.

Čekám, že něco řekne. Že řekne, že je všechno v pořádku, protože nechaly jídlo stát jen kvůli tomu, že je Elizabeth nemocná a musely jí pomoci.

Namísto toho vstane a přejede nás zlostným pohledem. „Toto plýtvání bude potrestáno,“ vykřikne a jeho hlas se přitom nepříjemně rozléhá celou místností. Pak hlučně vyrazí ven. Heather, která je dnes jeho družkou, ho následuje. V jejím obličejí se však neodráží štěstí, nýbrž strach.



„Drž jí ten obklad na čele,“ radí mi Linda. „Až zteplá, namoč ho zase ve studené vodě.“



Elizabeth má zavřené oči, ale určitě nespí. Netrvá to ani minutu a žár jejího těla prostoupí obkladem natolik, že mě hřeje do dlaně. Musím však zůstat klidná. Nesmím dát najevo, že mám strach.

Vezmu obklad, namočím ho do ledové vody v míse u svých nohou, vyždímám ho a vrátím ho Elizabeth na čelo. Mírně se zavrtí, což je podle mě dobré znamení. Linda vytáhne z kapsy malý balíček. Uvnitř je stříbrný proužek s malými bílými kolečky. Zatlačí na jedno kolečko a to jí vyskočí do dlaně.

„Co je to?“ zajímám se.

„Musím jí srazit horečku.“ Vloží bílé kolečko do malé sklenice s vodou. Kolečko začne šumět, scvrkávat se a nakonec úplně zmizí. Popadnu sklenici dřív, než ji Linda stačí vzít.

„To nesmíš udělat,“ šeptnu. Zápach ze sklenice se mi nalepí na jazyk.

„To je v pořádku, Pearl. Elizabeth to hodně pomůže.“

„Ne, nepomůže. To není z přírody. Zabiješ ji.“

„Ne, Pearl. Já už jsem to měla mnohokrát. A Ellis a Sophie taky. Je to dobré. Zbavuje tě to bolesti.“

„Bolest je dobrá,“ trvám na svém. „Elizabeth potřebuje svou bolest prožít.“

„V této chvíli musíme Elizabeth snížit horečku. Je příliš vysoká. A pokud se nám ji nepodaří srazit, bude ona i její dítě v nebezpečí.“

„Ten obklad ji zchladí. Tvrдила jsi, že ji ten obklad zchladí.“ Ale už teď cítím, jak tím obkladem prostupuje Elizabethina nemoc.

„To nestačí, Pearl.“ Linda se natáhne pro sklenici, ale odmítnu jí sklenici dát.

„Elizabeth to nechce,“ vzpírám se.

„Chceš, aby zemřela?“ zeptá se Linda. „Nebo její dítě?“

Její slova mě zastaví. Opravdu si myslí, že by Elizabeth mohla zemřít? Že nastal její čas? Sylvie zemřela při porodu. Sylvie zemřela, když se narodil někdo z nás.

Linda promluví klidným hlasem: „Když to vypije, určitě jí to pomůže.“

Ohlédnu se ke dveřím. Jsou zavřené, ale neposlouchá za nimi někdo? Je to riziko, které podstoupím. Podám Lindě sklenici s matnou tekutinou. Pokývne a společně zvedneme Elizabeth hlavu.

„Vypij to,“ zašeptá jí Linda do ucha. Jsem rozervaná. Mám ji to nechat vypít nebo to zahodit pryč? Sleduju, jak Elizabeth otevírá rty a nápoj mizí ze sklenice do jejího těla. Nevím, co se mým přičiněním stane, ale rozhodně už se to nedá změnit.



Kate zmizela. Pomohla uklidit nádobí po snídani, ale na poli už nepracovala a nemůžu ji najít ani v domě. Myslela jsem, že pomáhá strýčkovi Johnovi, ale Jack tvrdí, že ten neopustil stodolu.

Nevrátila se ani k obědu ani k večeři. Ani Rachel neví, kde je. S Jackem jsme prohledali stodolu, les, včelín. Možná je s Papou S? Ale jeho družkou je stále Heather.

„Co s ní udělal?“ rozčiluje se Ellis. K večeru spolu svoláváme kuřata do kurníku.

„Jak to myslíš?“ Pokusím se usmát, ale jsem příliš ustaraná.

„Papa S prohlásil, že bude potrestaná, a ona teď zmizela.“

„Myslel tím, že ji potrestá příroda.“

„Nechala v misce pár lžic kaše, aby mohla pomoci Elizabeth,“ vybuchne a vzteky kopne do prázdné kovové mísy. „Nezasloužila si žádný trest.“

„Tak to není. Papa S neudělal nic špatného. Je na nás moc hodný.“

Ale Elizabeth nepomohl. Bylo jí tak špatně, že nemohla jíst, a on, ačkoliv ji miluje, na ni seslal trest přírody.

„Zmizela, Pearl,“ zadívá se mi přímo do očí.

„Může být kdekoliv, může pomáhat některému strýčkovi.“



Ale vím, že jsme ji hledali všude. Jack ji hledal všude.

„Tak se jich zeptej.“

„Ne.“

„Proč ne?“ zeptá se.

„Protože vím, že je v pořádku.“

„A co když není?“ Ellis prudce přibouchne drátěná dvířka a zajistí je zástrčkou.

„Musíš jim věřit, Ellisi.“ Víím, že se snažím přesvědčit sebe samu, ale Ellis moje slova nebere. Jako bych házela hrách na zeď. Otočí se a oddusá k domu.

Probudím se uprostřed noci a chvíli neslyším nic jiného než dunění vlastního srdce. Posadím se. Jsem zmatená a chvíli přemýšlím, kde jsem.

Pak si vzpomenu na Kate. Sklouznu z postele a v černé tmě si prohmatám cestu k jejímu lůžku. Je prázdné.

Temná místnost mi něco připomene. Už vím, kde je. Určitě se jedná o další stupeň, jak se stát ženou, takže ji strčili zpátky do té díry. Jistě má strach a já vím, co musím udělat. A musím to udělat dřív, než se pořádně vzbudím a začnu přemýšlet.

Najdu svetr. Zdá se mi, že dělám hrozný hluk, ale naštěstí se nikdo neprobudí a všechny děti dál spokojeně oddechují.

Vyjdu z pokoje, a co nejtíšeji se plížím chodbou. Šlápnu na nejvyšší schod, který zavrže do noci, a trochu znejistím. Nikdo se však neobjeví. Dodám si odvalu, seběhnu po schodech, přejdu předsíň a octnu se v kuchyni. Tiše odemknu dveře a vyjdu ven. Do holých nohou se mi zakousne chlad a ještě víc mě probudí. Teď už se ale nevrátím.

Je tu hrozná tma a hrobové ticho. S nataženýma rukama se ženu loukou a do nohou mě lechtá vysoká tráva.

*Už jdu, Kate. Nenechám tě tam. Dlaní narazím na stůl a opatrně ho obejdu. Jen musím jít pořád rovně. Trávou, dokud nedojdu k živému plotu. Už je tady, cítím, jak mě větvičky píchnají do dlaně. Najdi místo, kterým se dá projít, Pearl. Přejížděj rukou po plotě, dokud nenarazíš na prázdné místo.*

Tady. Tady projdu. Tráva je tu nižší, jsem na sklizeném poli. *Nemysli si, že jsi tu sama. Noc je příkrývka, která tě chrání. Skrytá zvířata jsou tví přátelé. Neotáčej se za stínem domu.*

Nesleduje mě někdo? *Pokračuj v chůzi. Neprobouzej se.*

Vzduch se změní; jsem blízko stromů, jejichž výška na mě silně zapůsobí. Jsem tu, kráčím mezi nimi, dotýkám se rozpraskané kůry jejich kmenů. Ukazují mi cestu, dokud nepoznám, že jsem na mýtině.

Pomalou kráčím vpřed.

„Kate?“ zašeptám. Pokud je ale pohřbená v zemi, stejně mě neuslyší.

Nahmatám modlitební křeslo Papy S. Sotva se ho dotknu, probudím se a uvědomím si, že jsem sama v temném lese. Chci utéct, ale nemůžu.

„Odpusť mi,“ zamumlám, když odtahuju křeslo a slyším, jak skřípe o dřevěný poklop. *Rychle, Pearl.* Kleknu si a odhrnuju vlhké listí, dokud nenajdu kovový kruh. *Zvedni to, zvedni to.*

Poklop se otevře.

„Kate?“ zavolám šepem. Neodpovídá. „Kate?“ zavolám znovu. Nemám chuť lézt dolů. Nemůžu lézt dolů. Ale co když je zraněná? Co když neodpovídá, protože nemůže?

Položím nohu na nejvyšší schod. A pak na další. A na další. Lezu dolů, do té díry v zemi.

„Kate?“ Jsem na dně. Kleknu si na zem a celé to tu prohmatám.

Není tu. Kate tu není. Zkoumám stěny, prohledávám každou skulinu, ale Kate tu není a já musím co nejrychleji ven, protože nemůžu dýchat. Jsem sama v naprosté tmě. Najdu schody a rychle vyběhnu nahoru. Zavřu dvířka a nahrnu na ně listí. Podařilo se mi je zakrýt celé?

Přitáhnu modlitební křeslo, kterého se nikdo nesmí dotknout. Poznává to? Vycítí, že tu byly moje ruce?

Utíkám mezi stromy tak rychle, jak mi to moje natažené ruce dovolí. Běžím přes pole. Nemůžu najít mezeru v živém



plotě. Něco se mi zachytí o ruku a zaryje se mi do kůže, ale škusnu sebou a octnu se na louce.

Utíkám k potemnělému domu. Všechna světla jsou zhasnutá, ale já vím, že mě někdo sleduje. Víم určitě, že mě někdo sleduje.

Otevřu dveře od kuchyně a potichu je za sebou zamknu. Přejdu ke dřezu a snažím se zklidnit svůj dech. Najednou se ozve nějaký hluk a rozsvítí se světlo. Je to strýček John s Kate. Oba jsou překvapení, že mě tu vidí. Strýčkovi Johnovi vyskočí na tváři rudé skvrny.

„Pearl, co tady děláš?“ zeptá se.

Podívám se na Kate. Pláče. „Přišla jsem se napít,“ zalžu. „Kde jsi byla?“ zeptám se Kate dřív, než se stihnu zastavit.

„Kate se také přišla napít,“ přispěchá strýček John s odpovědí. Přistoupí k příborníku, zatímco Kate zůstane stát ve dveřích. Má na pažích modřiny. Vidím je zcela zřetelně, ale mám strach se zeptat, jak k nim přišla. Strýček John vezme sklenici, zajde ke dřezu a napustí do ní vodu.

Pak popojde ke Kate a přidrží jí sklenici u úst. Kate se mu pokusí sklenici vzít, ale on ji stejně drží za ruku.

„Pomůžu ti,“ pronese laskavě. Zachránil ji. Kdekoliv byla, on ji zachránil. Nebo ne?

Kate vypije vodu a strýček John ji políbí na čelo.

„Běž s Pearl. Potřebuješ se vyspat,“ nabádá ji. Jeho něžný hlas mě zbavuje posledních obav.

Vezmu Kate za ruku. Nedívá se na mě, ale já ji přesto vedu do našeho pokoje, do našich bezpečných postelí.

★ ★ ★

*Kolo, kolo mlýnské, za čtyři rýnské, kolo se nám polámalo, udělalo bác.*

## KAPITOLA 21

„Tak kde byla?“

S Ellisem jsme vylezli na jabloň daleko od domu.

„Byla v pořádku.“

„Kde ale byla?“

Když jsem Kate položila tu stejnou otázku, vyštěkla na mě, ať už se víckrát neptám. Ráno se rychle oblékla, schovala si modřiny na pažích pod oblečení, takže si nejsem jistá, zda se mi to jen nezdálo. Rozhodně se mi ale nezdálo, že na celý den zmizela a že strýček John zřejmě věděl, kde po celý čas je.

„Máma musela jít do té místnosti, protože nedojedla kaši, když pomáhala Elizabeth,“ posteskuje si Ellis. „Ale nechce mi o tom nic říct.“ Předstírám, že jsem si nevšimla, jak utrhl list a rozdrtil ho v dlani. „Tvrdí, že to bylo správné a že jí to nevadilo. Já jí ale nevěřím.“

„Papa S jí odpustil,“ ujistím ho. Opravdu ale potřebovala odpuštění? Ellis zahodí list na zem.

Jablko, které jsem si vybrala, je napůl červené, napůl zelené. Podám ho Ellisovi. „Elizabeth si libuje, že ji tvoje hudba zbavuje bolesti,“ usměju se na něho.

Aniž by mě přestal pozorovat, zakousne se do jablka. „Už je jí líp?“

„Ještě ne,“ vzdychnu. „Snad už brzy.“ Protože jí musí být líp. Příroda nám ji nesmí vzít.



Kopce v dáli jsou tiché. Zhluboka se nadechnu zdejšího vzduchu a doufám v jeho uklidňující sílu.

„Jak může někdo žít ve světě tam venku, když tu máme tohle?“

„Ve světě tam venku je taky spousta krásy, Pearl,“ zasní se a přejíždí prstem po kůře stromu.

„Jsou tam vraždy a nepoctivost a lenost a lži.“ Podívám se mu do očí, protože vím, že to nemůže popřít. On tam byl. Já vím, že tam všechno viděl.

„Všechno není tak hrozné. Jen něco.“

„Víš, že otravují vodu?“ zeptám se. Nechci ho příliš vylekat, ale pokud to neví, musím ho varovat. „Papa S se zúčastnil jednání s lidmi z vlády. Zamořují vodu nejrůznějšími viry, aby lidi onemocněli.“

„Proč by to dělali?“ Ellis se rozesměje, ale moc vesele se přitom netváří.

„Lidé, co spravují tuto zemi, Ellisi, jsou velmi zlí. Chtějí ovládnout přírodu.“

„Jasně,“ odfrkne Ellis. „A na duchy věříš taky?“

„Co je to duch?“ Proč je takový? Jenom se mu snažím pomoci.

„Na tom nezáleží,“ zakroučí hlavou. „Záleží však na tom, že bys neměla věřit všemu, co ti povídají.“

„A co povodně?“ nadhodím.

„Jaké povodně?“ nakrčí Ellis čelo.

„Povodně, které zalévají obrovské plochy země. Příroda se jimi mstí.“

„Za co?“

„Za všechno. Příroda zničí vše kromě Seed,“ vyprávím.

Ellis se na mě usměje. Je šťastný, že je v bezpečí, nebo si ze mě utahuje? „A to všechno ti pověděl Papa S?“

„On ví všechno.“

„Pak mám štěstí, že jsem tady,“ konstatuje.

„Ano,“ přikývnu a usměju se na něho. On už se neusmívá. Už chápe.

„Políbíš mě, Pearl?“ zeptá se.

Ta otázka mi vyrazí dech.

„Ne,“ odseknu. V duchu ovšem moc dobře vím, že to není odpověď, kterou mu chci dát. Přes větve stromů v sadu pohlédnu k domu.

„Nikdy?“ chce vědět Ellis. Pozoruje mě tak upřeně, až mám strach, že upadnu.

„Ne,“ zavrtím hlavou. Ale hluboko uvnitř ucítím takovou horkost, že se neodvážím pohnout pro případ, že bych tak silný pocit už znovu nikdy v životě neprožila.

„Ale políbíš,“ zavtipkuje. Chytne se větve, zhoupne se dolů a přistane na trávě pod stromem.

Odejde, ale ještě jednou se po mně ohlédne.

A já? Zůstanu sedět na jabloni a jeho slova a moje myšlenky mě berou na místo, kam bych, jak vím, neměla jít. Ale jdu tam. Krok za krokem, se zavřenýma očima a pálícíma nohama, jdu tam.